

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У 10346/10 (2009)
18.02.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Павела Јонаша и Жељка Шкорића, чланова већа, са судским саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби В. Ј. из К., П.ј, коју као старалац заступа отац А. А. из К.-П., против решења Министарства рада и социјалне политике Републике Србије-Одсека за управне послове у области материјалних давања у социјалној заштити, број ... од ... године, у предмету обуставе исплате додатка за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.02.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Министарства рада и социјалне политике Републике Србије- Одсека за управне послове у области материјалних давања у социјалној заштити, број ... од ... године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба А. А. из К., оца тужиле В. А. из К. изјављена на решење Центра за социјални рад П. бр. ... од ... године, којим се ставом 1 диспозитива утврђује да је В. А. из П., К. у периоду од ... године до ... године остварила примања по основу права на додаток за помоћ и негу другог лица на која није имала право, у укупном износу од ... динара. Ставом 2 диспозитива истог првостепеног решења обавезује се тужилца да надокнади штету, односно врати примљени износ из става 1 диспозитива овог решења у буџет Републике Србије, док ће према ставу 3

диспозитива истог првостепеног решења надокнада штете бити извршена тако што ће тужилци до намирења износа из става 1 диспозитива овог решења бити обустављена исплата средстава по основу права на увећани додатак за туђу негу и помоћ утврђеног правноснажним решењем Центра за социјални рад П. НУД број ... од ... године, а које се реализује преко Одељења за информациони систем Министарства рада и социјалне политике.

У тужби поднетој Врховном суду Србије, која је у томе суду заведена под У.бр.5136/09, тужила као и у жалби изјављеној на решење првостепеног органа истиче да јој је предметно право признато у поступку који је покренут по службеној дужности. Наводи и да у том поступку нико није дао нетачне и неистините податке који утичу на остваривање права на додатак. Наиме, тужила уопште није допринела да се од стране првостепеног органа донесе решење о признавању права на предметни додатак, те је она то право остварила како је утврђено решењем првостепеног органа. Такође указује да су сва потраживања за накнаду штете сагласно Закону о облигационим односима по протеклу рока од 3 године застарела. Предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управном суду су дана 01. 01 2010. године, сходно одредбама члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08 и 104/09), уступљени нерешени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је, сагласно члану 29. став 1. истог Закона, надлежан Управни суд.

По оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

Како је решењем првостепеног органа од ... године и то ставом 1 диспозитива утврђено да је тужила у периоду од ... године до ... године остварила примања по основу права на додатак за помоћ и негу другог лица на која није имала право у укупном износу од ...

динара а ставом 2 диспозитива истог решења обавезана да накнади штету односно врати примљени износ из става 1 диспозитива овог решења у буџет Републике Србије, то је, по налажењу Управног суда, првостепени орган одлучивао о повраћају више примљеног износа, што није институт управног већ облигационог права, те није управна ствар о којој сагласно чл. 17. и 18. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр.33/97 и 31/01) одлучују управни органи у управном поступку. Стога је тужени орган, оцењујући првостепено решење као правилно, те одлучујући о жалби тужиље на основу члана 230. Закона о општем управном поступку, повредио ту одредбу закона, будући да је одлучујући о жалби на решење којим је решавано о ствари која није управна ствар био дужан да, сагласно члану 231. став 1. Закона о општем управном поступку, огласи решење првостепеног органа ништавим, јер је донето у ствари из судске надлежности (члан 257. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку).

Са изнетог, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Управни суд је на основу члана 41. став 2., у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења пресуде обавезне за тужени орган, сагласно члану 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 18.02.2011. године, 21 У 10346/10 (2009)

Записничар
Весна Карановић,с.р.

Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ